

Fotozprávy

Zpravodaj 35. střediska J. Rady, Praha

Šest dní pod červeným křížem
35. pochod dr. Šumavského
Drama na Zlatém návrší
... a další!

Milí čtenáři, je to neuvěřitelné, ale po zimě, která téměř nebyla, se vrátilo jaro. Autor těchto řádků to považuje za důležitější než internetovou debatu o barvě jistých modrých šatů nebo otevření metra A áááá na Motol. Považuje naopak za důležité vám sdělit, že ho návrat slunečných dnů zasáhl tak, že si hned (bylo to pátek na výpravě) sundal boty a lehl do trávy. Se zavřenýma očima pak zkoušel rozeznat v ptačím galimatyáši známé písně a vstřebával sluneční megajouly způsobem, který záviděla nejedna solární elektrárna.

Pokud jste letos ještě něco podobného

nepodnikli, běžte ven a přečtěte si pár stran obklopeni rašicím chlorofylem. Vzhledem k datu uzávěrky je většina článků ještě zimně laděná, takže vás aspoň trochu zamrazí, až budete pročitat **Drama na zlatém návrší** nebo vlčácký zápis z **Lyží**, rozhodně neroztajete u historie **Legionářem na Sibiři** a na **Pochodu dr. Šumavského** taky slunce ani neviděli. Snadno však pookřejete u méně vážně míněných článků jako je **Anketa** nebo **Letem světem**.

S důvěrou, že se vám bude líbit celé dubnové číslo, vám jej za redakci pomyslně předává

TECKLIS

PLÁNOVNÍK

5. 5. 2015

Naposledy u pomníčku Na padesátém (ulice Mukařovská). U příležitosti 70 let od Pražského povstání se loučíme s dlouholetou tradicí. Prosíme dorazte v 17 hodin, pokud možno v kroji, vzdát hold účastníkům povstání.

24. - 26. 4. 2015

OBVODNÍ SETKÁNÍ

7. - 10. 5. 2015

BRIGÁDA NA TÁBOŘIŠTI SEDLO

26. - 28. 6. 2015

STAVBA TÁBOŘIŠTĚ SEDLO

**FOTKY Z ROVERSKÉ VÝPRAVY
THIS WAR OF MINE
(VIZ STRANA 12)**

**AUTOREM FOTKY NA TITULNÍ
STRÁNCE JE MRŇOUS.**

zápisy

KRÁTKÁ ZPRÁVA Z VÝPRAVY DO OKOLÍ ONDŘEJOVA

14. 3.

ŘÍZEK / 305. VLČATA

Tentokrát to byla společná výprava 305. smečky vlčat a 305. oddílu skautů. Jeli jsme naším oblíbeným směrem, tudíž sraz byl na Strašnickém nádraží chvíli po deváté. Vlčat dorazilo devět a skauti byli myslím čtyři, plus nás byli čtyři dospělí.

Vlakem jsme jeli do Mirošovic, odkud jsme vyrazili přes Hrusice po žluté a pak po červené turistické značce směr Ondřejovská hvězdárna. Začátek byl poměrně únavný, protože se až za Hrusice jde po silnici a to pro vlčata není žádná extra zábava. Za Hrusicemi v lesíku byla tedy první svačinová pauza a Žvejek zároveň zahájil se skauty takovou celodenní špionážní hru. Pokračovali jsme směr Ondřejovská hvězdárna, kde jsme měli druhou pauzu a zároveň si zahráli pár her. Spíše běhacích, protože počasí bylo tak jako na hraně...

Tou dobou jsme už v nohách měli také téměř polovinu plánované trasy, ale konec byl ještě daleko, takže jsme opět vyrazili. Tentokrát opět po žluté, kolem vesnice Třemblat směr Mnichovice. Cestou jsme měli další dvě zastávky, kdy jsme hráli hry – něco jako slepou bábu (ale výrazně lepší) a dobývání trojnožky – taková jako že hodně malá vlajková. Pak jsme zjistili, že času už není moc nazbyt a tak jsme to brali celkem fofrem na nádraží do Mnichovic. Vlak jsme stihli krásně, měli jsme ještě 10 minut fóra.

Důležité je podotknout, že na této relativně krátké výpravě jsme urazili přibližně 15 km, a to s námi šla mladší vlčata z první třídy! Ostatně jako minule... Tak schválně, jak to dopadne příště...?

ČIŠTĚNÍ BOTIČE 2015

28. BŘEZNA

STANDA / VEDOUcí AKCE

Jako každé jaro, i letos pořádáme na zahájení jarní sezony tradiční jarní čištění přírodní památky Meandy Botiče v Hostivaři. Proběhlo v sobotu 28. 3. 2015. Čistilo se od přehrady Hostivař až k rybníčku u staré klubovny rybářů v ulici U Břehu, v zástavbě Hostivaře.

Na dobu práce nám po dohodě zaměstnanci přehrady omezili průtok Botiče, takže hladina poklesla a daly se vytahovat i věci na dně. Čištění bylo velice úspěšné, projevila se péče, kterou dlouhodobě věnuje lokalitě její správce i podvědomí veřejnosti na téma ochrany přírody. V posledních letech znečištění Botiče klesá a nacházíme stále méně odpadu.

Letos to bylo asi 10 pytlů (v každém tak jedna třetina obsahu) s tradičním odpadem jako papíry, igelity, PET lahve, plechovky od nápojů. Našli jsme i trochu pletiva na králíkárně, železnou traverzu, uhynulé ryby, drobnější odpady. Hromadu jsme připravili na odvoz na prostranství před restaurací Meandry (dříve Rybářská bašta).

Brigádně pracovalo 43 lidí, kteří odpracovali po 1,5 brig. hodiny (celkem 64,5 hod.). Akce se zúčastnili 309. Lišáci 13 x (8 děti, 5 ved.), 309. Střelka 4x (1 a 3), vedení střediska 1x, 305. Sýkory 3x (2 a1), 305. Vlčata 12x (2 a 10), 305. Vlčáci (2 a 3), ČSOP (2 a 2). Díky již zmíněnému menšímu množství odpadu jsme byli brzo hotovi.

Chtěl bych poděkovat všem, kteří aktivně přispěli k úspěšnému průběhu brigády, kolektivu Lesů hl. m. Prahy pod vedením pana Storoženka za odvoz odpadu i omezení průtoku Botiče. Věřím, že se za rok zase sejdemé při pomoci přírodě.

KRONIKA: MASOPUST

14. ÚNORA

VÝPRAVA DO TOULCOVA DVORA

Viki / Lišáci

Sraz byl v devět hodin, sešli jsme se na zastávce Donovalská. Pak jsme šli do lesoparku, tam jsme šli k červené klouzačce, tam jsme si chvíli hráli a pak jsme museli uběhnout tuto trasu: museli jsem se sklouznout, pak přejít kladinu, pak kolem laviček slalom. Za to jsme dostali mince, které byly z papíru. Pak jsme šli dál, a jak jsme šli, Beňa vymyslel hru, že když někdo, kdokoli, řekne „náledí“, tak se musíme schovat. A když nás uvidí, tak musí říct, kdo to je a když nás nenašel, tak jsme dostali další bod. Pak jsme šli na kopec a tam jsme viděli labuť, která seděla na ledě a já jsem si myslela, že uvízla a pak tam přijeli hasiči. Pak jsme šli na masopust, tam jsme šli do hotelu, kde jsme se převlíkli do masek. Pak jsme si to tam prohlíželi - byly tam smrtka, kozel, medvěd a kobylka.

VÝPRAVA MASOPUSTNÍ DO TOULCOVA DVORA

Ben / Lišáci

Sraz byl v 9:00 na zastávce Donovalská. Pak jsme šli do lesoparku na kozy, slepice a muflony. Pak jsme šli k červené klouzačce a tam jsme museli jít po schodech, sklouznout se, jít po kladině, proběhnout domem, udělat slalom kolem laviček a kdo nespádl, měl minci. Pak jsme se nasvačili a šli dál kolem přehrady a Botiče. Pak jsme šli kolem hřiště a potom jsme šli na přehradu. Tam byla labuť na ledu a dvě byly na vodě. Totiž ta labuť uvízla na ledu. Pak jsme vylezli na kopec a viděli jsme hasiče. Já s Kocourem jsme viděli hasiče, ale jestli tam byla labuť, to se neví. Pak jsme se dostali do Toulcova dvora a byly tam masky. My jsme šli do hospody, tam jsme se převlíkli do masek a šli jsme na průvod a byl tam medvěd. Ještě, než jsme šli, tak jsme tancovali na pódiu a byly tam tři kola a dvě byly s muzikou a jedno bez a pak jsme šli po schodech a chytali jsme medvěda a pak jsme se vrátili do Toulcova dvora a šli jsme na pódium a dostali jsme pexeso a puzzle.

MASOPUSTNÍ SOBOTA

Lucka K./ Lišáci

V sobotu 14. 2. 2015 jsme byli na výletě. Sešli jsme se na autobusové zastávce Donovalská. Přišlo nás sedm dětí a tři vedoucí. Na to, že bylo tak ošklivé počasí, nás tedy přišlo docela hodně. Ze zastávky jsme se nejdřív vydali na hřiště. Ben tam lezl na stěně a spadl. Naštěstí se mu nic vážného nestalo, a tak jsme mohli jít dál. Z hřiště jsme šli do lesoparku. Cestou jsme viděli zvířátka, a dokonce i Kocourovu ženu - kočku:). Celou cestu jsme hráli hru nálet. Ta hra se hraje tak, že jeden ze smečky řekne nálet, zavře oči a počítá pomalu do deseti. Ostatní se mezi tím musí schovat. Pokud je ten, kdo řekl nálet, neuvidí z místa, kde stojí, tak dostanou bod. Ten, co počítal, dostane bod za každého, koho uviděl. Na Hostivařské přehradě jsme viděli jednu labuť, která tam asi zamrzla. Právě přijížděli hasiči, aby ji vysvobodili. Měli s sebou čluny. My jsme ale neměli čas je pozorovat a šli jsme dál do Toulcova dvora, kde na nás čekal masopustní průvod. Nasadili jsme si masky – Sysel šel za kuchaře (měl kuchařskou čepici a vařečku), Ben měl masku čaroděje, já jsem byla za motýla, Matýsek byl čert, Maty měl masku jednohlavého draka, Viky se převlékla za zlou čarodějnici, Ondra šel za krávu a nakonec Dita byla celá v bílém ověšená barevnými fáborkama. A pak začal průvod. V něm s námi šel medvěd a všechny ostatní masky. Medvěda jsme cestou honili a chytali za provázek, který měl kolem pasu. Když jsme se vrátili do Toulcova dvora, mohli jsme si něco koupit. Já jsem si koupila obrovskou pohankovou palačinku. I když byla zima, takhle sobota se mi docela líbila.

SKAUTSKÝ VÝLET NA MASOPUST

MATY / LIŠÁCI

Náš výlet začal u zastávky autobusu Donovalská. Sešlo se tam sedm dětí a tři vedoucí. Šli jsme okolo hřiště. Našli jsme i druhé hřiště a tam jsme si zahráli hry. Na hřišti jsem dostal papírek, na kterém bylo nakresleno pět penízků. Pět penízků jsem dostal za to, že jsem vylezl na stěnu. Poté co vylezli všichni, jsme šli dál. Došli jsme do Hostivařského parku. Zastavili jsme se u tamní mini zoo. Tam se mi nejvíc líbil malý divoký kaneček. Kaneček tam nebyl sám, měl tam dva kamarády. Bylo tam ještě bílé a černé prasátko. V jiné ohradě byli mufloni. Po té, co jsme si prohlédli zvířátka, jsme pokračovali dál na hřiště. Tam nám Dita dávala hádanky. Uhodli jsme jen pár z nich. Pak nám Beňa vymyslel běžeckou trasu, kterou jsme museli splnit. Nejtěžší pro mne bylo přejít po kladině a na konci seskočit. Po cestě dál jsem snědl jablko, už mi kručelo v břiše. Když jsme našli další hřiště, tak jsem si dal půlku půlky housky. Než jsme dojedli, tak nám Beňa vysvětloval, jak se hraje hra zvaná Nálet. Já s druhým Matějem jsme nemuseli poslouchat, protože jsme hru znali z předchozího výletu. Všichni ostatní poslouchali. Když to vysvětlil, pokračovali jsme dál a Beňa nám dával hádanku, kterou jsem uhádl. Po cestě jsme viděli malý dětský tunel a prolézačky. Když jsme prošli tunelem, byla vidět zamrzlá Hostivařská přehrada a za ní les. Přecházeli jsme přes most, ze kterého jsme viděli zamrzlou labuť. Když jsme přes most přešli, šli jsme mufloní stezkou. Když jsme prošli mufloní stezku, viděli jsme, jak pro zamrzlou labuť jedou na člunu hasiči. Sešli jsme trochu blíž k vodě, abychom hasiče lépe viděli. Poté, co labuť zachránili, nám Kocour řekl, že za naše peníze (body), které získáváme v průběhu roku, si můžeme na naší farmičku koupit žirafu, psa a nebo králíka. Pokračovali jsme dál. Najednou druhý Matěj zakřičel „nálet“ a tak jsme se všichni museli rychle poschovávat. Já jsem si při schovávání popajsal ruku o kopřivu. Koho Matěj nenašel, dostal za odměnu jeden penízek. Mě nenašel :o). Od té doby jsme se ve vyvolání „náletu“ prošťfídali téměř všichni. Celkem jsem dostal dvanáct penízků. Po vyjití na silnici jsme už nemohli hrát a tak jsme bez přestávky došli až do Toulcova dvora, kde se konal masopust. Nasadili jsme si masky, které jsme si všichni přinesli v batůžcích a zapojili se do masopustního průvodu, ve kterém jsme museli chytat medvěda. V průvodu byla i jedna strašidelná maska smrtky, které jsem se bál. Kocour nás i strašil, že nám kat z průvodu usekne naše zlobivé hlavičky:) V průvodu jsme zahlédli i tátu s bráškou, kteří si mě po příchodu zpět na Toulcův dvůr vyzvedli a společně jsme pokračovali na autobusovou zastávku, kde jsme počkali na autobus, který nás dovezl domů. Výlet byl hezký a uťapaný, ale i přes to se už teď těším na další.

LYŽE KRONYKA

29. LEDNA - 1. ÚNORA
309. SVĚTLUŠKY A VLČATA

Ve čtvrtek jsme se sešli na Černém mostě. Z našeho oddílu jsem tam byla první, potom tam přišla Jasmína. Než přišly ostatní tak jsme s Jasmínou trochu bibli. Potom přišla Kajča a Nikol, chvíli jsme spolu kecaly a pak přijel autobus. Skoro na poslední chvíli přišly Gába a 😊 Dorotka. Než nastoupily tak sem si jich nevšimla. Jasmína měla tablet tak že jsme se po cestě nenudily. V autobuse byla WIFI takže si Mína stahovala hry a pořád dělala hlouposti. ALE byl to zážitek sedět vedle míny. Když jsme došly na místo tak jsme si odložily lyže a šly si pro klíče od pokoj. Napřetsem chtěla 🐼 být v pokoji s Dorotkou, ale Kajča s Jasmínou se hádaly kdo s náma ještě bude. Nakonec jsme se domluvily byla jsem s Mínou a Kajčou a s Dorotkou byla Nikol. Došly jsme na pokoj a hned jsme si šly sednout k Míně na postel a Mína hrála na tabletu. Já jsem si vybalila jako první potom jsem ukecala Kajču mí si vybalila když jsme šly spát, ale já a Mína jsme hodně dlouho ponocovaly. Na lyžích jsme, ale nebyly ospalé právě naopak měly jsme hodně energie, ale nechtělo senám šlapat do kopce když jsme šly lyžovat. Byla to dost nudná trať, protože to nebylo brutké. Ale potom jsme šly na prudčí s kotvou, já

jsem ze začátku pořád padala, ale Béňa mě naučil dělat obloučky. Nějak k večeru jsmese vrátily všechny nás bolely nohy od přeskáčů. V sobotu ráno jsme se nasnídaly 🐼 a šly se obléct na lyže. Šly jsme rovnou na tu prutčí.

Tentokrát jsem už tolik nepadala za celou dobu co jsme byly na tý dráze tak jsem spadla jen čtyřikrát. Dorotka ale spadla jednou a hodně se přitom praštila do hlavy a tak jí musela odvést horská služba. Trochu jí prohlížely a k večeru jí přivezly spátky. V neděly jsme si ráno zbalyly a šly do vedlejší chaty pak jsme jely domů a moc jsme si to užily.

35. ROČNÍK POCHODU DR. R. ŠUMAVSKÉHO

14. 3. 2015

STANDA / VEDOUcí ŠTÁBU POCHODU

a občas i přšelo. Letos poprvé byla porušena zásada - na Šumáka vždycky, alespoň chvilku, svítí sluníčko - nesvítilo.

Trasy byly dvě. Krátká v délce 9,5 km (na přání seniorů a rodičů s kočárky aby nebyla moc dlouhá) vedla od startu u Výstaviště Holešovice, přes Stromovku a řeku Vltavu do Troje, Na Kovárnu - kde byla první kontrola (razítka Troja a Trojská kotlina). Pokračovalo se přes Pustou vinici a areálem Botanické zahrady na Velkou skálu (nové speciální razítko od Logana) ke druhé kontrole. Další cesta vedla krajem sídliště Bohnice do Čimického háje, k vozovně Kobylisy, přes vrchol Ládví do Ďáblic a ke konečné tramvaji Sídliště Ďáblice.

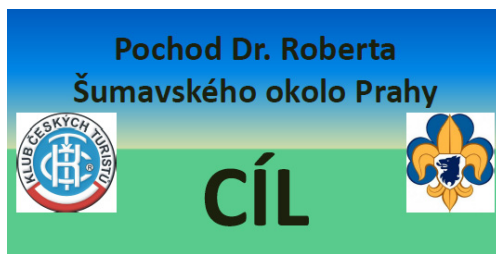
Dlouhá trasa v délce 28,5 km šla k první kontrole společně s trasou krátkou.

Dále se šlo kolem Trojského zámku a ZOO, podle Vltavy až ke hranici Prahy. Draháňskou roklí do Čimic a přes Dolní Chabry do Přemýšlení. Pokračovalo se přes Brnky do Klecáněk, Klecanským hájem do Klecan. Zde byla druhá kontrola (razítko Draháňské údolí a Klecany) u kostela v Klecanech. Další cesta vedla do Přemýšlení, přes Veltěž a Zdiby, okolo Ďáblické skládky do Ďáblic. Potom již kolem Ďáblické hvězdárny na Ládví a společně s krátkou trasou kolem Ďáblického hřbitova ke konečné tramvaji Sídliště Ďáblice, kde byl cíl (razítko cíle, Ládví a 200 pochodů).

Teď ještě trochu (smutných) čísel. Celkový počet účastníků letošního pochodu byl 129 (nejnižší počet ze všech 35 ročníků). Krátká trasa 94 účastníků, dlouhá trasa 19 a 16 pořadatelů. Dále 9 psů a 3 kočárky.

Chtěl bych poděkovat všem, kteří se podíleli na přípravě a realizaci pochodu, Renatě, Syslovi, Dítrovi, Manče, Loganovi, Blance, Davidovi, Berdymu, Bobovi, Ivě, Ivanovi, Bonzovi, Šumavským, i dalším spolupracovníkům z KČT a 35. střediska J. Rady Praha. Věřím, že v příštím roce se povede, aby 36. ročník Pochodu Dr. Roberta Šumavského okolo Prahy byl úspěšnější než letos.

Druhou sobotu v březnu se konal již třicátý pátý ročník Pochodu Dr. Roberta Šumavského okolo Prahy. Začal smutně. V týdnu před pochodem zemřela v necelých 95 letech manželka Roberta Šumavského - paní Věra Šumavská (1920 – 2015) a ani další události nebyly příznivé. Na stejný termín byly nahlášeny TŘI pochody v okolí Prahy a počasí v týdnu před pochodem, které bylo příznivé, se rapidně zhoršilo. V sobotu bylo chladno, zamračeno

POCHOD DR. ŠUMAVSKÉHO – PODĚKOVÁNÍ

BERDY

Vážení čtenáři a čtenářky našeho časopisu, chtěl bych touto cestou poděkovat bratru Standovi a jeho realizačnímu týmu za přípravu, zorganizování a uskutečnění již „35. ročníku“ Pochodu Dr. Roberta Šumavského.

Letošní pochod (krátká trať na 9,5 km) startoval u výstaviště v Holešovicích. Prošli jsme částí Stromovky a přes Císařský ostrov plný koní se dostali k zámku Troja. Cesta pokračovala do kopce až na Velkou skálu do Bohnic. Během stoupání byla nádherná vyhlídka na celou Prahu. Především byl vidět Trojský zámek, ZOO, Hradčany a mnoho jiného. Pak jsme šli velmi pěknou cestou podél skal, přešli silnici a pokračovali Čimickým hájem až do Kobylis. Zde jsme opět přešli silnici a pokračovali Ďáblickým hájem přes vrchol Ládví až k cíli pochodu - na konečnou v Ďáblicích. Nejen já jsem ocenil, že minimálně 90% cesty vedlo zajímavou přírodou v Praze.

Pochod mě donutil přemýšlet i o jiných věcech. Musím zaútočit do vlastních řad našeho střediska. Celá dlouhá léta se vydáváme za spoluorganizátory této akce. Co je však pravda? Pravidelně se účastní pochodů pouze náš oldskautský klub (i když letos nás také moc nebylo), ale žádný z oddílů mladších. Ještě horší je to s tím organizováním. Pochod připravuje bratr Standa s organizačním týmem KČT, na startu, kontrolách či v cíli se vyskytují především členové KČT a nebo dospělí z 309. oddílu či naši OS členové.

Je trochu zarážející, že se vždy jednalo o akci 309. oddílu, ale ti mladší se tam často nevyskytují. To platí i o dalších oddílech našeho 35. střediska. Je velká škoda, že ani na symbolický „35. ročník“ nedorazily oddíly 35. střediska. Jedná se o akci velice dobře hodnocenou veřejností. Řada lidí si tento pochod nenechala ujít, i když letošního pochodu konkurovaly ještě další dva pochody v okolí Prahy. I přes to jsme měli více jak 100 účastníků pochodu. Pohodlnou trasu šlo zvládnout do 2,5 hodiny. Během celého dne by bylo dost času pro naše mladší oddíly, aby si cestou zahrály řadu her v přírodě a stále by do cíle dorazily včas. Věřím, že většina mládeže nezná přírodu Prahy a jiná zajímavá místa, na které nás chtěl pochod upozornit.

Ještě jednou děkuji za pořádání těchto pochodů bratru Standovi a jeho pomocníkům z KČT a dospělých skautů. Je velkou ztrátou, že nás těsně před letošním pochodem navždy opustila paní Šumavská, která i ve svém úctyhodném věku pochod navštěvovala.

ANKETA

PAMATUJEŠ SI NĚJAKOU OBLÍBENOU POHÁDKU?

PTALY SE H+V

POMNĚNKA: S čerty nejsou žerty

MEDVĚD: Za plotem :D

MRŇOUS: Sůl nad zlato

VICKY: Andersenovy pohádky

BREPTA: Nejlepší pohádka – Šíleně smutná princezna

LOVEC: Spíš ne, ale vyprávět bych asi dovedl - hlavní je nebát se improvizovat.

ŽVEJK: Jako malý jsem před usnutím moc rád poslouchal Nilse Holgerssona, v televizi jsem si nemohl nechat ujít večerníčkové příběhy a když jsem se naučil číst, tak jsem hltal Vikinga Vikea. Později to samozřejmě byly takové perly jako Tři veteráni, Ať žijí duchové, Byl jednou jeden král a ze zahraničních třeba Nekonečný příběh a Shrek. Nyní jsem velkým fanouškem spisovatele Johna Moora, který pohádky vypráví trochu po svém.

46. SKAUTSKÝ PŘECHOD BRD

PŘES HORY, LESY, SKÁLY – SKAUTÍCI NAŠI JDOU...

24. 1. 2015

LOGAN/OS

Počasí nic moc, je okolo -2°, slabý sněhový poprašek. Ráno v 8.30 v hale Hlavního nádraží sraz našich skalních: Berdy, Logan, Akéla, Bonzo, Píďala, Jájina, Užovka. Vlaková souprava Regionova není připravena na tak ohromný nápor zájemců o přechod Brd. A tak s malým zpožděním vyjíždějí směr Dobříš úplně přečpané vagony. Ani se tam průvodčí nesnaží prodat. Na nádraží Vršovice jsou tedy připojeny ještě tři vagony. Cesta proběhla dosti hrkotavě přes most u Měchenic a do kaňonu Bojovského potoka je slyšet klapot kol. Vystupujeme tradičně v obci Rymaně (jak příbuzné se jménem Foglarova Jana Rymáně!).

Rovnáme si kostry a ruksaky na rozhlodaném peronku a pomalu se řadíme mezi podobně postižené pochodníky, tepající botami vozovku mezi poli, směr Mníšek pod Brdy. Tady je na náměstí nezbytná přestávka u známé pekárny a cukrárny, kde je nakoupeno pečivo, třeba ty proslulé preclíky. Kolem rybníka jdeme skloněnou stezkou s klouzavým blátem, kde se špatně brzdí.

Přes ves Stříbrnou Lhotu již jdou větší formace. Zastavuje nás reportér ČT, kterému se věnuje Logan. Chce vědět něco o historii přechodu Brd.

Doploužíme se ke Kytínské louce, kde již kypí skautský ruch a hlavně nestandardní bláto v terénu. No to je přímo superbláto! Navzájem se zdravíme se známými, mění se horlivě „brděnky“. Odebereme se na vedlejší paseku, kde máme již tradiční místo pro ohniček buňtáček. Tentokrát nás předešel bratr Kruťas se svou komandou z OS 37. klubu Stezka. Neúnavně křešou do roští, aby založili oheň. Přidáváme jim svou zásobu suchých dřevěk - prostě si nosíme dříví do lesa. Když roští vzplane a je přiloženo z blízké hromady větví, které nám tu nadělali lesáci, je hned veseleji. Kolují buřty, nože, kafe, brděnky i klacky na opékání. Buřty od Berdyho jsou velice kvalitní uzeninou, jakou bys po Brdech asi těžko pohledal! Syčí, voní a tak podobně.... S kusem chleba je to naše stylová lesní lahůdka!

Ve 13 hodin je vyhlášen nástup všech účastníků Brd 2015. Ale letošní nástup byl ze strany PRJ ochuzen o tubače a mluvčí neměl obvyklý megafon, takže mnozí jeho slova stěží slyšeli. Sborově se zpívala skautská hymna a po ní se skupiny skautské mládeže buď vydaly na cestu lesem do Řevnic na vlak, nebo někteří směrem ke Stříbrné Lhotě na autobus. To byl i náš případ. Čekání jsme si ukrátili podepisováním pohlednic přátelům. Cestou do Prahy u Řitky přistoupil br. Pedro

10 – Jirka Zachariáš a tak bylo o čem povídat. Zlatým hřebem bylo ale ještě jedno náhodné setkání

rovněž v autobuse. Jeden cestující najednou povídá ...slyším podle hovoru, že jste skauti. Já taky skautoval – po válce v Libni. Měli jsme klubovnu na Libeňském ostrově! A pak zase z naší strany padala spousta otázek směrem k bratrovi 81 letému Václavu Čechovi.

Cesta nám pěkně v družné debatě ubíhala a najednou tu byl Smíchov – konečná. Rozloučili jsme se a bylo nám dobře, že jsme se letos zimních Brd, i když bahnitých, zúčastnili. Takže příště snad bude líp!

VZPOMÍNKA NA KLUBOVNU V ČERNOKOSTELECKÉ

✓ V minulém Lokali jsem si přečetla hezký, ale smutný článek o konci klubovny v Černokostecké 50. Tato klubovna pro mne moc znamenala. Skautovala jsem tam od roku 1968. V totalitě tam chodily i Sýkory a Lišky (305. dívčí oddíl). Tehdy tam vedoucí Sýkor Helena Freslová - Asako namalovala krásný velký indiánský obraz, který jsme také viděli v minulém Lokali. Asako také krásně zpívala a hrála na kytaru. Její maminka, Jindra Freslová, byla členkou našeho OS klubu a připravovala léta křížovky pro náš časopis Lokali.

V 90. letech kromě Střelky do klubovny chodily také světlušky s Kendy a Sýkory. Scházeli se tam i oldskauti a konala se tam první schůzka 35. střediska po obnovení Junáka na konci roku 1989. Mám plno pěkných fotek a vzpomínek na tuto klubovnu. Moc bych chtěla také poděkovat redakci Lokali a všem dalším pomocníkům, že nadále vydávají tento krásný a zajímavý časopis. Mám velikou radost i za mého manžela Karla Skálu - Atriho, který to vše vidí ze skautského nebe, kam odešel 12. 3. 2013 - je to už dva roky.

Zdravím vás všechny ze svého nového bydliště v Doksech, kde jsem se svou dcerou Veverkou a která se o mne vzorně stará. Pokud mi budete chtít napsat dopis nebo pohled, budu mít velkou radost. Moje adresa je: Pražská 632, 472 01 Doksy.

Se skautským pozdravem Irena Skálová - Kendy

THIS WAR OF MINE

20. - 22. BŘEZNA
MÁRTY / RK ME DOJEDI

Sešli jsme se na hlaváku, jako každého pátku. Vyrazili do Vlašimi, propustky jsme vyplnili. Nebyla to žádná hračka přeložit, ale společnou silou dokázali jsme si poradit. Ve Vlašimi na nás čeká přepravní kontrola, anglicky se pobavíme - je to pořád dokola. Po příchodu na základnu krb se pěkně rozhořel, Meloun první dopis s očekáváním otevřel. Brzké ranní probuzení nikomu nevadilo, americký přiděl jídla, hmm to nás asi navnadilo. Pracovní síly jsme si rozdělili a snídani jsme připravili. Dopolední program rychle ubíhal, přes dopisy nás svým směrem posílal. Dorazil k nám super chemik a vodu nám zastavil, kdo prý víc jak půl litru pil slepotou ho ochromil. Pro nás štěstí přišel včas, neoslepl nikdo z nás. Pro nás další úkol jasný sehnat vodu z lesního pramene, vyčistí nám naši vodu v pořádku zas budeme. Po chvíli se stalo rychle několik událostí dva z nás vezli autem na tamější rozcestí. Uprostřed tam ležel zrádce byl bez milosti popraven, bylo nám pak jen řečeno, že tak skončí každý, kým bude stát zrazen. Ostatním jsme vyřídili vzkaz od Američanů, chemik splnil, jak slíbil a byl už čas k obědu. Odpolední události nabrali zas obrátek, kluci si šli chvíli kopnout taky zase fotbal. Bylo pozdní odpoledne a naše hra na Bláznův křik přes celé tábořiště jak z nějaké léčebny. Najednou nás poctí nečekaná návštěva, partyzán má kulovnici, útek před Američanama. Partyzán se dožaduje odborné pomoci, hodíme mu obinadlo on nám dá kulovnici. Uběhlo jen třicet sekund byli tu Američani, našli věci partyzánské - my byli usvědčeni. Dorazil tam také mladý soudce vážený, svědci byli předvedeni výpovědi zváženy. Přestávka probíhala docela zábavně, kluci kopli míč do řeky, lovili ho srandovně. Není nad to přece, pohrát si na řece. Cvaknout se na člunu, když vytahují mičudu. Dlouhé očekávání bylo naplněno, americké varování nebylo splněno. Vedli nás na popravu tou dlouhou alejí, popravili jen dva z nás ostatní už nestihli. Rusové prý poráželi americké legie, odjeli jim na pomoc nás nechali v přírodě. Čekala nás ještě cesta na poslední vysílač, poslali jsme zprávu světu, jak když přepneš vypínač. „Ve válce jsou vítězové, ale i poražení, lepší žít život v klidu a i bez ohrožení.“

PARTYZÁN

Ticho! Teď se ptám já!
Zařval partyzán - potíživista
A nepoložil žádnou otázku
Místo ní proskočil oknem

S obvazem v ruce
Vyběhl na kopec,
Kde po něm střelil snajpr.
Soud byl rychlý.

LETEM SVĚTEM:

LOVEC

Ahoj, mám vám prej napsat cože hejbe mym světem - no to je zas otázka. Co hejbe mym světem - tak já vám to teda řeknu - jsou to termíny. Třeba teď mám asi za dvacet minut deadline na odevzdání tohoto povídání, páč přesně za těch dvacet minut máme sraz s oddílem a odjíždíme na výpravu, takže to mě vopravdu rozhybalo a vyburcovalo k aktivitě nejvyšší. Kromě tohoto termínu to sou taky samozřejmě všechny možný termíny odevzdání úkolů do školy - ať už to jsou seminárky, dílčí úkoly nebo projekt bakalářky, dycky si všechno nechávám na poslední chvíli a pak se z toho můžu zbláznit. No třeba přihláška na Erasmus (studijní pobyt v zahraničí) - tu sem, včetně motivačního dopisu, začal psát asi čtyři hodiny před deadline a na sekretariátu jí odevzdával doslova za pět minut dvanáct. Pozitivní je, že mi tahle práce na poslední chvíli docela vychází, a tak v září frnku na půl roku do Barcelony. Další věc sou termíny nejrůznějších akcí, na jejichž spoluorganizaci se podílím v rámci mého působení ve studentských spolcích - s blížícím se termínem stoupá nervozita organizátorů, kupí se různé úkoly a nedodělky, vyvstávají neočekávané problémy a do toho má člověk samozřejmě školu, skauta a brigády. Naštěstí to taky většinou vyjde nad očekávání, už se nám takhle povedlo zorganizovat několik přednášek či debat, pár snídaní a dokonce i multizánrový festival. Jo, jo Žába taky říkala, že sem mám napsat něco, mě v poslední době zaujalo - tak to teda vezmem asi od filmů, páč se mi povedlo se dostat na pár filmů v rámci FebioFestu a nejvíc mě asi dostal film Talisman vlků, kde kromě úžasný mongolský přírody hraje velkou roli čínská kulturní revoluce, dále rozkošný animovaný film Píseň moře, jehož děj je inspirovanej kelstkejma legendama a taky estonskej dokument Ve větru o deportacích na Sibiř během druhý světový války. Z hudby určitě Hentai Corporation, protože jim to skvěle šlape a neuvěřitelně to natíraj. V neposlední řadě to taky je kavárna Dobrá trafika na Újezdě a zdejší slečna baristka s tanečními pohyby. Ha, koukam, že už mam přes dva tisíce znaků, což po mě Žába chtěla, takže se vámi tímto loučím a těším se brzy na shledanou. Maucta.

ANKETA - POKRAČOVÁNÍ

KULDA: Mumínci!!

KLÁRA: Ano (Tři citrónky)

ŽABKA: Šíleně smutná princezna forever!

ŠPG: Pohádku mého dědy.

DRAMA NA ZLATÉM NÁVRŠÍ

A

UDÁLOSTI, KTERÉ DĚLÍ 100 LET

KAREL SKÁLA – SABU

S oddílem Vlčáků jsme jezdili také na zimní lyžařské výpravy na hory. Byli jsme v Harrachově, Rokytnici nad Jizerou a také na Mísečkách. Tam nedaleko je pomník mistra Bohumila Hanče a mohyla Hanče a Vrbaty. Samozřejmě jsme se jako zvědaví kluci ptali Atriho, který byl velmi vzdělaný a uměl krásně vyprávět, jak to tenkrát bylo.

Když píšu o svém tatínkovi a našem vedoucím, nemohu nevzpomenout, že už je to 2 roky, kdy nás Dr. Karel Skála - Atri navždy opustil a odešel do skautského nebe. To bylo 12. 3. 2013 v nemocnici na Bulovce a poslední rozloučení se konalo 19. 3. 2013 na hřbitově v Ďáblicích. A právě skoro o 100 let dříve se odehrál tento příběh,

Sněžka, 24. února 1907.

který nám jednou večer před spaním na horách Atri vyprávěl.

To bylo na Velikonoce dne 24. 3. 1913. Bylo tehdy nezvykle krásné počasí a konal se již osmý ročník mistrovského závodu zemí Koruny české v běhu na lyžích na 50 km. Velkým favoritem byl krkonošský rodák Bohumil Hanč, který závod vyhrál i v letech 1907, 1908, 1909 (potom byl na vojně v Sarajevu spolu s Václavem Vrbatou) a pak vyhrál i v roce 1912. Krátce potom se oženil a když se blížil osmý ročník závodu v roce 1913, očekával se svou manželkou Jaroslavou Hančovou narození syna Bohumila.

Ta pochopitelně o něho měla starost a nechtěla, aby se závodu zúčastnil. Naopak místní obyvatelé a přátelé, počínaje řídícím učitelem Bucharem, na něho velmi naléhali, aby běžel. Mistr Bohumil Hanč nakonec tajně odešel na Labskou boudu, odkud se na velikonoční pondělí závod běžel. Již brzy ráno svítilo slunce a byla teplota nezvyklých osm stupňů. Pořadatelé závodu se báli, že sníh roztaje a závod se nebude konat. Proto posunuli start již na 7 hod. Závodníci jeli jen v košilích, bez čepic a rukavic. Je to možné? Vždycky nám každý říká, dobře se oblékněte, počasí na horách se může náhle změnit. Ale neříká se to právě od této události?

Podobně jako až po potopení legendárního parníku Titanic, necelý rok před tímto závodem (15. 4. 1912), začalo platit, že na lodi musí být dostatek záchranných člunů a nesmí se podcenit varování před ledovci.

Na startu stálo šest závodníků. Pro nás jsou důležití Bohumil Hanč, Emerich Rath a Karel Jarolímek. Emerich Rath byl všestranný sportovec německého původu, který se narodil v Broumově a ještě pro zajímavost, v závodě roku 1907, kdy prvně vyhrál Bohumil Hanč, dojel druhý právě Emerich Rath.

Tak je osudného 24. března 1913 a závodníci kolem sedmé hodiny vyrazili na trať. Jede se na tři kola, poslední je kratší, cíl závodu je na Mísečkách. Ze začátku se pořadí střídalo. Od Labské boudy k Martinovce, na Sněžné jámy a k Vosecké boudě. Kolem osmé hodiny začalo pršet, v devět se výrazně ochladilo a začalo sněžit. U Violíku šel do čela Hanč a už ho nikdo nepředjel. Trasa pokračovala na Voseckou boudu a k Harrachovým kamenům, na Zlaté návrší a k Labské boudě, kde končilo první kolo.

V 10 hodin 20 minut přišla velká vichřice a hustý mokrý sníh. Závodníci včetně Ratha a Jarolímka postupně závod vzdávali a zcela vysílení dojeli k Labské boudě. Pokračoval jen Bohumil Hanč. V 11 hodin 52 minut dojel podruhé na Violík. Traťový komisař dr. Vaina na něho mává a volá, že už je na trati sám. Ten ho asi ve vichřici vůbec neslyšel, možná si myslel, že ho povzbuzuje.

Bohumil Hanč jede podruhé na Tvarožník, Voseckou boudu a Zlaté návrší. Tam už je zcela promrzlý a vyčerpán, když potká v mlze a vichřici svého kamaráda Václava Vrbatu, kterého zná ze Sokola a vojny. Vrbata vyjel brzy ráno z Mříčné u Jilemnice, aby povzbudil svého kamaráda a viděl jeho další a asi poslední vítězství. Co se tady stalo, dodnes nikdo přesně neví. Odehrál se ale určitě velký příběh hrdinství a kamarádství. Vrbata nedbal smrtelného nebezpečí a Hančovi dal svůj kabát a čepici. Škoda, že nesjeli oba spolu dolů na Mísečky. To byla asi jejich největší šance. Tito dva kamarádi se bohužel naposledy rozešli.

Bohumil Hanč se pokusil pokračovat na Labskou boudu, kde by ho bývali pořadatelé zastavili a oznámili mu, že se vlastně stal vítězem závodu, protože dojel nejdál. Václava Vrbatu, nyní už špatně oblečeného, zřejmě poslal Hanč do bezpečí na Mísečky. Ten tam ale nedojel. Buď se v mlze ztratil a nebo měl obavu o vysíleného a promrzlého kamaráda a vydal se mu na pomoc. Myslím si, že to byla ta druhá možnost, protože jel přesně v trase závodu za Hančem. Pořadatelé na Labské boudě dlouho věřili, že Hanč dojede. Byl nejlepší lyžař a znal výborně hory. Pak už přece jen začali mít obavy a tak ho ředitel závodu Ing. Fischer vyjel hledat. Počasí bylo pořád životu nebezpečné. Dnes bychom řekli, že byl zákaz vycházení. Na Labské boudě bylo snad 16 lidí, ale odvahu vyjet s panem Fischerem, měli jen Emerich Rath a Karel Jarolímek, ač byli oba velmi unaveni ze závodu a s velkou námahou sami dorazili na Labskou boudu. Museli se rozdělit, aby prohledali co největší úsek.

Karel Jarolímek jel směrem k rozcestí U čtyř pánů a k Pančavě, ale Hanč už byl dál. Ing. Fischer jel na Mísečky a vyčerpaného a promrzlého Hanče těsně minul. Emerich Rath jel směrem na Zlaté návrší. Ve 13 hodin 45 minut tam v mlze a vichřici našel ležícího, naprosto vyčerpaného, ale stále živého kamaráda. Původně ho nepoznal. Hanč jel jen v košili a teď měl kabát a čepici. Sundal mu lyže a zapíchl je do sněhu. Na Labskou boudu to bylo asi 2 km. Pokusil se Hanče nést, ale ušel

jen asi 500 metrů a věděl, že to nezvládne. To by nedokázal ani odpočinutý člověk za normálního počasí. V silné vichřici musel na Hanče nahlas křičet: „Prosím tě kamaráde, vydrž ještě! Pomoc tu bude za chvíli.“ Zcela vyčerpán dokázal jet rychle na Labskou boudu. Tam se únavou zhroutil, ale ještě stačil říci Karlu Jarolímkovi, který už se vrátil od Pančavy, kde zanechal sedícího Hanče, opřeného o tyč. Jarolímek potřetí nasazuje lyže. Tentokrát už jede celkem šest mužů se saněmi. Vědí přesně, kde je Hanč a že je to jen asi 1500 metrů daleko.

Zakrátko přivezou mistra Bohumila Hanče na Labskou boudu. Je položen nejprve do studené a pak teplé místnosti. Lékař však už může jen konstatovat smrt z důvodu selhání srdce z podchlazení. Václav Vrbata dokázal najít Hančovy lyže, jak je zapíchnul o chvíli dříve Emerich Rath. Hledá kolem svého kamaráda, ale pak už nemá síly a zůstane sedět opřený o lyže. Uvědomuje si, že o něm nikdo jiný než Hanč neví. A tak tady čeká svého kamaráda, nebo pomoc. Té se však nedočká.

Nedaleko prochází směrem na Mísečky místní dementní Němec. Václav Vrbata na něj marně volá. Tím zhasla jeho poslední naděje a zmrzne. Ing. Fišer se na Mísečkách dovídá, že na Zlatém návrší leží nějaký člověk. Je přesvědčen, že se jedná o Hanče. Je mu ale divné, že ho tam nenašel Emerich Rath. Ten však už byl s pravým Hančem na cestě k Labské boudě. Se saněmi jedou rychle na Zlaté návrší. Leží tam zmrzlý člověk bez kabátu a čepice a je celý omrzlý a zasněžený a tak pan Fischer nepozná, že to není Hanč. Ale při návratu na Mísečky se dozví, že Bohumil Hanč leží mrtvý na Labské boudě. Koho tedy našli? Žádný další závodník už nechyběl. Oba mrtví byli ještě v noci odvezeni na saních do márnice. Bohumil Hanč byl symbolicky převezen cílem na Mísečkách a posmrtně mu byl udělen pohár pro vítěze osmého ročníku mistrovského závodu na 50 km. Až druhý den v márnici pozná bratr Bohumila Hanče, že druhý mrtvý je Václav Vrbata z Mříčné. Třetí hrdina, který jen o vlas unikl smrti, je Emerich Rath. V 9 hodin ráno dojel na místo, kam až donesl Hanče a udělal tam kříž z jeho lyží. Na tom místě byl později postaven Hančův pomník a na Zlatém návrší mohyla Hanče a Vrbaty. Velmi stateční byli i Karel Jarolímek a Ing. Fischer.

František Kožík popisuje tyto události v knížce Synové hor. Emerich Rath měl později prodejnu v Praze v ulici Na Příkopěch. Prodával sportovní, trampské, skautské a indiánské potřeby. Za války ukrýval židovského uprchlíka. Po únoru 1948 mu by krám znárodněn a on byl odsouzen za propagaci amerikanismu. V roce 1956 natočil tento příběh na filmové plátno režisér Čeněk Duba. Emerich Rath musel být pro špatný kádrový profil z příběhu vymazán. Ale Čeněk Duba na cenzuru vydržel. Již staršího pána Emericha Ratha do filmu tajně dostal. Zamaskoval ho mohutným plnovousem a nechal ho zahrát malinkou roli hajného, který se ve filmu objeví asi 2x. V napínavém příběhu hraje Bohumila Hanče herec Josef Bek, jeho krásnou mladou manželku Jaroslavu (krátce Slávku) si zahrála Svatava Hubeňáková (která je narozena roku 1928 stejně jako Atri a tím vlastně uzavírá hru letopočtů v tomto článku) a Václava Vrbatu hrál Jiří Vala. Film je i na DVD, dá se sehnat na internetu za méně než 100 Kč, je velmi zajímavý, ale jak řekl po premiéře přímý účastník a třetí skoro zapomenutý hrdina tohoto příběhu Emerich Rath, neodpovídá úplně přesně skutečnosti.

LOKALI

OSLAVA 30. ROČNÍKU

**ČT.
Květen 28.**

Začátek 19:30

**Práčská ulice (pod školkou)
Praha 10 - Zahradní Město
autobus 138, 101 zastávka "Záběhlická škola"
Nízká dřevěná budova (klubovna 92. střediska)**

Všechny vás srdečně zveme

OSLAVTE TO S NÁMI!

Středisková rada

LEGIONÁŘEM NA SIBIŘI 1918-1920

TECKLIS

Dramatickou součástí našich dějin lze zažít na vlastní kůži. Skupina Rolling u příležitosti sta let od začátku první světové války, která pomohla vymanit Československo z Rakouska-Uherska, připravila larp, který přibližuje putování československých legionářů po Sibiři.

Končí rok 1918 a skupina legionářů, zajatců, sester Červeného kříže i civilistů snažící se dostat domů do čerstvě vzniklé republiky těžko nachází čas na slavení Vánoc. V občanskou válkou rozvráceném Rusku se mohou spolehnout jen sami na sebe, protože každá ze znesvářených stran je chce využít pro vlastní cíle, jež málokdy nejsou v rozporu se základní lidskostí. Potkávají jednotlivé osudy i celé oblasti zničené válkou, ztráty v jejich řadách rostou každým dnem, munice dochází, mužstvo, ačkoli se oslovují „bratři“, si navzájem nevěří. A dá se jim divit, když Rudá armáda láká ke vstupu a nejedna z nich může být zrádce?

Aby iluze divoké Sibiře byla co nejlepší, čekají na hráče kostýmy, které se dobře přibližují historickým předlohám, pro vojenské role jsou repliky zbraní Mosin-Nagant, příruční revolvery (obojí dostatečně funkční, aby dokázaly střílet poplašné náboje, na druhou stranu taky těžké), ale i měkčené tesáky, šavle a polní lopatky pro boj zblízka. Sestry a doktor naopak disponují nosítky, zásobou herních léků i pomůckami k operacím. A civilisté, stejně jako každý, naprosto každý, mají nějaké tajemství.

Já měl šanci pozorovat celou vojenskou operaci,

kterou je organizace pochodu na Transsibiřskou magistrálu v okolí Rabštejna, ze zákulisí, odkud je každou chvíli zapotřebí vyslat vstříc hráčům vojáky rudé, bílé, či barvám nepodléhající, nebo civilisty živé, mrtvé, umírající. A ve chvílích, kdy tyto cizí postavy zrovna nečelí hráčům, nebo si nesnaží zapamatovat (ten den už čtvrté!) jméno, příběh a úkol, je zapotřebí připravovat lokace, kam brzy vkročí boty legionářů.

V kostce úděl cizích postav shrnul jeden

z organizátorů, když jsme odcházeli z hráči dobytého depotu Rudých: „Spěcháš, abys čekal, a čekáš, když spěcháš. Totiž spěcháš, abys mohl na lokaci připravený čekat, až přijdou hráči, a pak naopak čekáš, až odejdou, ale už spěcháš na další lokaci.“ Na druhou stranu se zde člověk naučí, jak se jinde řeší známé problémy z našich výprav, opravovat a ovládat pušky a možná více z historických okolností než samotní hráči.

Pokud se nevydáte na larp Legie: Sibiřský příběh, (s cenou začínající na téměř 2800,- není pro každého a navíc termín dalšího běhu je zatím v hvězdách), můžete s bratry legionáři vyjít

na cestu v jedné z knih, které o jejich nechtěném dobrodružství byly napsány, nebo můžete zažít tím, že si přečtete stránku na wikipedii. Dozvíte se, jak se to celé seběhlo, jak proběhla jediná československá námořní bitva, a můžete najít i tuto perlu: „Legionáři sice nadšeně a ve velkém sbírali bolševické letáky a noviny, ale za poněkud jiným účelem (intimně-hygienické povahy).“

V temných hlubinách internetu (tím myslím komentáře pod novinovými články) jsem přečetl názor, že tohle „hraní si na vojáky“ znevažuje odkaz, který legionáři vytvořili. Z osobní zkušenosti teď můžu říci, že opak je pravdou. Čtyři dny tohoto hraní mi řeklo o legiích v Rusku více než všechny hodiny dějepisu. Ačkoli postavy i příběh jsou vymyšlené, dali si tvůrci ohromnou práci, aby byly historicky věrné. A také vím, že hráči spolu na facebooku dále diskutují, jak to tehdy bylo, předávají si odkazy na informace a dokonce ofoceně deníky svých dědů, kteří tam tehdy skutečně byli. Ačkoli si hráči i pomocné organizační síly odnáší z larpu nejrůznější zážitky, pro nikoho z nich už nebudou legionáři v Rusku jen něco dávného někde daleko. Nejlepší lekce historie je zažít ji na vlastní kůži.

autor fotek: Trojitě Ká

http://cs.wikipedia.org/wiki/Československé_legie

ANKETA - POKRAČOVÁNÍ

ŽELVA: Smolíček Pacholíček

TECKLIS: Pohádky Aloise Mikulky a pak ty, co pro nás vymýšlela maminka. Některé z těch klasických jsem v dětství ani neznal, ne že by mi chyběly

MELOUN: Krteček nebo Pošťák Pat

BART: Karlík a továrna na čokoládu

JEŽEK: Pohádky od Plíhala

ŠEST DNÍ POD ČERVENÝM KŘÍŽEM

PODLE ATRIHO KNIHY SEPSAL KAREL SKÁLA - SABU

V PÁTEK ČTVRTÉHO

Odvážil jsem se už podruhé do centra Prahy. Jsem bez dokladů, ty zůstaly v Těšíně. Jedu tramvají z Libně k Hlávkovu mostu. Dále jdu pěšky, máme sraz s Věrkou. Na obchodě zůstal jen název OBUV. Německé SCHUHE je přeškrtnáno silnými tahy štětky a vápna. Kousek dál zamazává kluk jako já šipku s nápisem MOLDAU. Čekám u pošty a děda s fousama a štětcem mezi zuby mi strká do ruky štafle, abych mu je podržel. „Jo, a pošli to slunce za sebou tadyhle na schody pro barvu, ať to vykrášlím.“ To slunce za mnou je Věrka. Běží poslušně na schody a nese kyblík s černou barvou. Zazubíme se na sebe a držíme dědu na páté příčce. Ten s naší pomocí vykráší ceduli na poštovním úřadě. Pak jdeme přes most. Sami. Věrka v hnědé krátké sukni a světlé bundě, tmavá, s vlnitými vlasy. Moc jí to sluší. Vzpomněl jsem si na ní vždycky, když jsem slyšel nebo zpíval písničku „Cikánko ty krásná...“

Stojíme u betonového zábradlí, docela od lidí, Věrka se dívá dolů na Vltavu. Vezmu ji za ruku, zář zapadajícího slunce dopadá na její tvář. „Jsi jako indiánka, to slunce tě tak mění...“ „Podívej Karle, lodička? Připlula a nemůže dál.“ Lodička z kúry s plachetkou se zachytila v kalu, jaký bývá u břehu. Seběhnu dolů, nahnu se a dosáhnu jen na plachetku, která mi zůstane v ruce. „Věrko, to je leták! Leták!“ škrábu se do strmého svahu. Věrka mi podává ruku. „Ukaž, Kájo, rychle!“ Bere mi leták z ruky a nahlas čte: „Přes půl republiky je již osvobozeno. Od východu ve svazku s Rudou armádou postupuje První československý armádní sbor, vedený generálem Ludvíkem Svobodou. Od západu postupuje Americká třetí armáda generála Pattona. Pomozte spojeneckým armádám a ZACHRAŇUJTE VAŠÍ ZEM PŘED ZNIČENÍM“. Lodička u břehu už nemusí dál. Vezmeme se za ruce a utíkáme k tramvaji. Když jsem pak šel domů, potkal jsem kamaráda Miloše Naděje.

Bylo to setkání po dlouhé době. Nedaleko restaurace „U Králů“ na nás zavolal pan Vojta, o kterém se říkalo, že prý má doma nějakého parašutistu. „Kluci, zítra dopoledne sem přijďte. Sem ke Králům. Doma už to vědí.“

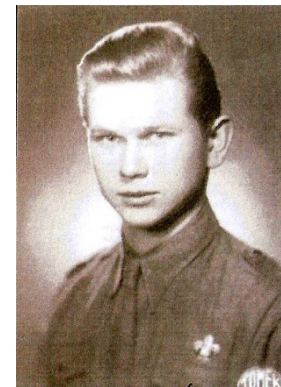
V SOBOTU PÁTÉHO

Před restaurací U Králů stál MUDr. Svatoš a řekl: „Pojďte skauti, vynosíte ze sklepa nějaká nosítka a tady je opřete o zed!“ Na ulici se zpívalo a připínaly se trikolóry. Najednou někdo volal: „Lidi, po Praze se střílí! Němci ještě neskončili.“ Ulice se vyliďňují. Jsou tu i další skauti z naší Pětatřicinky i jiných středisek. Je tu taky Jarda Svašek, jeho starší brácha mě v roce 1938 nesl asi dva kilometry, když jsem si zlomil nohu na skautské výpravě. Dveře restaurace jsou otevřené, stoly sražené u zdi. Zařizuje se ordinace.

Milena Kutzlerová v sesterském úboru a s páskou červeného kříže na rukávu nás taky dekoruje. Na skautský kroj taky dostáváme pásku s červeným křížem. Na čepici - lodičce už mám trikoloru. Je tu i má sestra Marta, která s kamarádkou rozbaluje balíky vaty. (Paní Marta Navrátilová roz. Skálová – sestra Karla Skály – Atriho - v listopadu oslavila již 92. narozeniny.)

Je tu taky zdravotní sestra Kukovičová, ve skautském Vláška Kosík, Miloš Naděje a Pavel Režný, který je z Foglarovy Dvojky. Velké hodiny ve výčepu ukazují 11 hodin. Ordinace je připravena. A pak se to ozve. V půl jedné v rozhlase, v jednu u nás. Ratatatata... ratatata... trr... Střelba. Košinka – vyhrkne někdo. Ve vile na Košince sídlí Hitlerjugend, kluci v šedivých uniformách a helmách. A

Doktor Svatoš nás počítá, stačí mu přesně obě ruce, je nás deset. Tohle jsou brašny sanitáře, vysvětluje doktor Svatoš a dává ještě krátké pokyny. Z Košinky se pořád ozývá střelba. Němci střílejí do všeho, co je napadne. Proti nim postupuje skupina našich bojovníků. Jsou první mrtví a ranění. Postupujeme za nimi s nosítky a brašnami. Ošetřujeme různá zranění. Špatně je na tom i Mirek Koferů, má ustřelenou nohu u kolena. Naši kolegové ho odnášejí na ošetřovnu do Libušiny školy, kde je MUDr. Bezděkovský. Slyšíme našeho známého strážmistra Střihavku, který leží u stromu a volá na spolubojovníky: „Pokračujte vpravo podle zdi, zajišťuju vás. Mám posledních pět nábojů.“ Po chvíli se rozhlédnu – a zkamením. Mílo, člověče, von tam leží! Pane strážník... pane Střihavka... Beru mu pušku, ruka je teplá, na spánku je velká díra. Nakládáme ho s Mílou opatrně na nosítka. Ruce se nám třesou. A jdeme jak ve snách s naším prvním mrtvým. Doktor Bezděkovský nás posílá s mrtvým do kostela sv. Vojtěcha. Sestra si opsala osobní údaje pana Střihavky. Košinka byla dobytá. Už je 17 hod 30 minut a my ošetřujeme dalšího zraněného pána, který šel sám k ošetřovně, ale neměl už dost sil. Ztratil asi dost krve. Bereme ho na nosítka.

Atri - Karel Skála

V NEDĚLI ŠESTÉHO

Probudím se na nosítkách. Chvilku jsem spal na příkaz doktora Svatoše. Zdálo se mi, že vidím tvář pana strážmistra Střihavky. Rozhlas volá: „Po silnici od Benešova se blíží německé tanky. Voláme podporu hloubkových letců. Voláme obyvatelstvo, aby postavilo dostatečné překážky...“ Jsem spojka doktora Svatoše a běžím zmoklou ulicí k doktoru Daumovi. Naše sanita potřebuje auto. Lidé stavějí barikády. Je tu i náš skautský vedoucí Josef Dundáček, přezdívkou Nibowaka nebo jen Dunda. Je lehce zraněn. Košili má na zádech děravou a od krve. Bojoval u Trojského mostu a ostřelovalo je letadlo. Střepiny ho zasáhly. Ošetřuji ho. Žertem se ptám – Dundo, Nibowako, vysloužím si teď Bobříka první pomoci? – Směje se, co bobříka! – přímo skautskou odborku první pomoci! Vždyť spolu s dalšími nás učil „lovit bobříky“ v Drahaní nebo v Nižboru, bobříka odvahy, síly, hladu, zručnosti... ale i ušlechtilosti. Všechny teď potřebujeme, Dundo – Nibowako. Ano kluci. A slyšel jsem o Košince, mám z vás radost!

Venku slyšíme motor nákladáku, do sálu vejde neznámý chlapík. Je to Tedy a Kosík ho vede do sálu. Tady jsou věci od obyvatele pro Všeobecnou nemocnici. Karle, až to všechno naložíme, pojeděš také. Nasednu do kabiny, rozbalím prapor Červeného kříže z okna a jedeme. U rozkopané dlažby pro barikádu musíme přibrzdit a za chvíli přeskakujeme železniční přejezd Na Žertvách, tam u Věrky – ahoj, Věrko, jedu kolem tebe a ty spíš – a na obloze září jižní kříž. Jedeme do centra Prahy.

V nemocnici předáme zdravotní materiál a vracíme se do Libně. U rádia sedí Jelenka a zapisuje všechny zprávy do deníku. Tedy si jde chvilinku odpočinout. Kosík, Míla a já Karel klušeme na velitelství na Palmovku, v ruce držím náš bílý prapor s červeným křížem. Cestou se zastavujeme u Dundáčků, podívat se na Dundova záda, ale nepořídíme. Maminka jen bezradně řekne, že už zase odešel.

Na velitelství slyšíme za dveřmi rázný hlas – Družstvo číslo jedna, velitel desátník Josef Dundáček... Jeden lehký kulomet a 240 nábojů, dvě pušky po čtyřiceti nábojích, čtyři pancéřové pěsti a granáty. Další instrukce dostanete od velitele čtyři pana podporučíka Otakara Lukeše. Ozve se Dunda – střelec kulometu – Velebný, střelci z pušek Petr Ivanov a Čížek, pomocník u Kulometu Jaroslav Rada (skautsky Kanár), pancéřovky Polák a Fiala. Jarda Radů z našeho 35. skautského střediska na nás kývne – Ahoj kluci, doufám, že si u vás nemusím objednat kus fáče? Náš rajon, - vysvětluje Vláška Kosík když jdeme z velitelství, - je od viaduktu Balabenka k viaduktu přes Rokytku. Prší, jsme promočeni. Vyškrábeme se do svahu a jdeme rajonem směrem k Rokytce.

Nad námi je trať na Hlavní nádraží, pod námi tunýlek, kterým vede dráha na Dolní nádraží Libeň a Těšnov a vedle další tunel na silnici. Vidíme už ozbrojené muže, vlevo četnickou hlídku

v palebném postavení. Kus dál vede železniční spojka z Vysočan do Malešic a Hostivaře. Pěkný drážní uzel. Kosík potká a obejmě kamaráda ze školy a DTJ Jindru Schlesingera, který je taky obránce barikády na Balabence. Já kouknu na náš dům, z okna ve čtvrtém patře mi zamává moje maminka Marie Skálová.

Náhle se ozve střelba... Máme mnoho zraněných. Nakládáme je ošetřené do sanitního nákladáčku. Řídí Tedy, já sedím vedle a držím opět prapor Červeného kříže. Střílejí i po nás, ale Tedy jede jako ďábel a klíčkuje po vedlejších ulicích k nemocnici na Bulovce. Zadním vchodem tam vjedeme a předáme raněné. Jeden zdravotník jde k Tedy a ovazuje mu zraněnou levou ruku v zápěstí. Mrkne po nás rozpačitě a zahuhlá: Někde jsem se asi škrábnul! Pořád je slyšet střelba...

V PONDĚLÍ SEDMÉHO

Spal jsem asi dvě hodiny, opět na nosítkách. Hodiny na naší ošetřovně ukazují 5 hodin 5 minut. Venku stojí nákladní auto, zelená dodávka se žlutým nápisem: HASÁKOVO ZELÍ. Vůz naší sanity. Po chvíli se ozve taková rána, jako když padá barák. A druhá! Třetí! Slyšíme i střelbu z našich pozic. Kosík zavolá – Nosítka! A se mnou! – Auto teď řídí druhý řidič Bohoušek. Zastavíme a přebíháme přes dráhu na Dolní nádraží, kolem nás se valí dusivý kouř a dunění nepřestává.

Kosík se zastaví dole u dvou ležících postav. Naložte je a odvezte k nám na sanitu. Já tu zůstanu! Rychle se vracíme. Alena a Miloš drží zraněné, já Karel a Pavel ošetřujeme. Začíná pršet. Na sanitě

prohlédne zraněné doktor Svatoš. Jeden je zasažen asi granátem a tomu už není pomoci. Mrtvý má prsten s iniciálami JS. K nohám mi padne stín. Zvednu hlavu a vidím vysokého strážníka. „Co tu děláš?“ oboří se na mě. „Máš být v krytu, na skautování není čas! Nekoukej jak trouba a najdi jeho průkaz!“ V zadní kapse je pouzdro s kennkartou. Otevřu ji a čtu: Jindřich Schlesinger! Vzpomínám si na jeho rozzářené oči pod přilbou tam u nás, když padal Kosíkovi do náručí. Ani ten ho teď u trati nepoznal, protože ležel obličejem v trávě a on pomáhal naložit druhého zraněného. Strážník si bere průkaz. (Kennkarta se ztratila a tento bojovník Jindra Schlesinger byl stále uváděn jako NEZNÁMÝ BOJOVNÍK, ač na to tatínek – Dr. Karel Skála – Atri opakovaně upozorňoval).

Venku již slyším motor, rozjíždí se zelené HASÁKOVO ZELÍ, tak tak do něj stačím naskočit, podobně jako nedávno v Olomouci u nádraží. Vzpomenou si na Zdeňka, co asi dělá. Pořád je slyšet střelba. Proběhnu známou tratí a stoupám vzhůru... vidím Kosíka, má pušku a střílí. Tanky s černým křížem zastavují, couvají. Za chvíli znovu

nastupují. Hukot tanků se blíží a těch vojáků... Ne, to nejsou jen vojáci! Civilové. Ženou je před tanky.... Naši ustupují a jednoho nesou.... Jardo! Kanára! ... Nákladák opět uhání na Bulovku, vykládáme zraněné, taky Jardu Radu – Kanára. Ve vnitřní Praze se to prý řeže, máme tam jet pomáhat. Kosík o tom mluvil se Svatošem.

V ÚTERÝ OSMÉHO

Je chladné ráno. Jedeme na Bulovku a pak k Masarykovu nádraží. Cestou se dozvídáme, že Němci včera vypálili horní lékárnu nad Bulovkou. Co je se Zdeňkem? Ještě máme informace, že část Svobodovy armády stojí někde u Záspek a má zakázáno postupovat vpřed, stejně jako Američani od západu. Rozhlas hlásí – Praha úspěšně bojuje. Boje se přenesly z okrajových čtvrtí do středu města. Němci se nevzdávají. Vytrvejte!!!

Auto necháme ve výklenku a jdeme směrem k Hyberské, kde je slyšet střelba. První jdu já ve skautském kroji a s bílým praporem s červeným křížem. Máme dvojce nosítka a zdravotnické brašny. Míří na nás němečtí vojáci s automaty, když jdeme okolo. Je tu mnoho zraněných i mrtvých. Ošetříme, co se dá. Bohoušek s Mílou a vlajkou přijedou s autem, které naložíme a jedeme do

Všeobecné nemocnice. Ti lidé by tu byli umřeli. Pojedeme znovu nebo se vrátíme do Libně? – ptá se Kosík - Nemusíte všichni, je to nebezpečné.

tanky? Koukáme do zdi. Za námi se něco děje. Nesrozumitelná slova, cvaknutí kovu o kov, kroky se vzdalují. Po chvíli trochu pokrčím ruce a opatrně se otočím. Esesáci odešli a jsou tu dva vojáci, asi wehrmacht. Kosík vyjednává, slyším slova Kinder a Komandant.

Z kasáren vyjde muž v bleděmodré košili a šedých kalhotách. Tiše mluví s Kosíkem. Pak ukáže na bránu. Kosík na nás kývne, bereme nosítka a vycházíme z kasáren. HASÁKOVO ZELÍ čeká s Bohouškem u Bílé labutě, jako poslušný kuň. Jsou dvě hodiny. A vůbec – život je stejně děsně prima!

VE STŘEDU DEVÁTÉHO

Rudá armáda vstupuje do Prahy. Ještě se bojuje, ale na ulicích už je veselo. Náš nákladáček je ošperkovaný československou a sovětskou vlajkou. Uprostřed má prapor Červeného kříže. Jedeme směrem do Kobylis a slyšíme volat: Už jedou! Už jedou! Když se blížíme k horní lékárně, požádám o zastavení. Běžím k provizornímu pomníčku a vidím dole jméno Zdeněk Žďárský. Vidím kluka v rádiovce, jak utíká za elinkou. Jeho pomníček je v Okrouhlické ulici, těsně u křižovatky se Zenklovou ulicí. Bohužel podlehl zranění - průstřelu plic - také skaut 35. Střediska Jaroslav Rada - Kanár. (Skauting byl za několik let opět zakázán. V roce 1968 obnovil 35. středisko Junáka Dr. Karel Skála – Atri, můj tatínek, autor této knížky, ze které malý úryvek tady uvádím. Se souhlasem maminky Kanára paní Marie Radové, pojmenoval 35. středisko čestným názvem 35. středisko Junáka Jaroslava Rady. Po zákazu Junáka v roce 1970 nikdo na Jardu Radu nezapomněl, oddíly dále pracovaly jako turistické a na konci roku 1989 Atri opět toto středisko obnovil a byl opět vedoucím tohoto střediska. Nakonec se stal čestným vedoucím střediska Jaroslava Rady a tam pracoval až do konce svého života v roce 2013).

VE ČTVRTEK DESÁTÉHO

Račte se prosím usmívat, vážení, moment, pozor! Brácha Pepíka Dundy – Jirka, který fotil celých Šest dnů, si nás postavil před HASÁKOVO ZELÍ a fotí historický dokument. Znovu nasedáme do auta a vozíme sbírky od obyvatel do nemocnic. Když jedeme kolem Prašné brány, ještě nás mrazí v zádech.

(Knižka Karla Skály - Atriho, ze které je tady malá ukáзка, vyšla nejprve těsně po válce na pokračování ve skautském časopisu LOKALI, v roce 1965 v časopise Československý voják a v letech 1995 a 1997 jí vydal sám autor. Nedávno jsem knížku ještě sehnal na internetu a mají ji některé antikvariáty. Například jsem ji viděl v prodejně u stanice metra Opatov).

Kanár - Jaroslav Rada

LOKALI

9.

Měsíční zprávy odd. a smečky 35. střediska "Pětatřicítky"
a 89. od. dívčino v Praze VIII.

11. ročník

1946

Lokali - zpravodaj 35. střediska J. Rady Praha
2. číslo 2015, ročník XXX.

Adresa: Dürerova 2170, Praha 10, 100 00

Bankovní spojení: 1932135399/0800

Datum uzávěrky příštího čísla: **22. 5. 2015**

Příjem článků, kontaktní e-mail: Lokali@seznam.cz

Internetová podoba: Lokali.xf.cz

Redakce: Tecklis - Marek Soukup, Žabka - Kateřina Vančurová, Líba - Libuše Vodičková,
Ruda - Rudolf Dobiáš, Mrňous - Jakub Štros

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů.

Střediskové stránky, přespání v Praze:

www.skauti-strasnice.cz